

reden af, het achterblijven van een fistel bij den binnen ooghoek, met een sequester in de diepte, in 2 van de 3 door SCHILPEROORT waargenomen gevallen, is voor mij weer een reden de behandelingswijze steeds te beproeven.

Amsterdam, 8 September 1918.

Dr. A. J. IJZERMAN.

HET HONORARIUM VAN GENEESKUNDIGEN.

Hoe zou het toch komen, dat de overheid, staat of gemeente maar steeds meent de diensten van geneeskundigen voor een koopje te kunnen verkrijgen? Verklaarde collega PINKHOF in n°. 8 van dit *Tijdschrift*, waarom het aantal der aangegeven bedrijfsziekten natuurlijk steeds minder wordt, ik wil ditmaal eens wijzen op andere gevallen, waarin op te goedkoope manier onze diensten worden beloond.

Onlangs werd ik weer eens uitgenoodigd een pensioenskeuring te doen in een naburige gemeente, begaf mij daartoe 's avonds 6 uur van huis, keerde over 10 uur terug en kon een declaratie in duplo opmaken ten bedrage van f 5.—, vijf gulden. Daar gaan dan nog f 1.10 aan reiskosten voor tram en trein af. Blijkt nu ten overvloede de gekeurde nog geschikt te worden geacht voor het blijven waarnemen van zijn ambt, dan moet hij zelf de kosten der keuring betalen en het is mij al tweemaal gebeurd, dat de declaratie dan heelemaal niet voldaan werd!

Bij het inwerkingtreden van die pensioenskeuringen werd in dit *Tijdschrift* gewezen op die karige belooning; het advies luidde: neemt maar aan, het honorarium zal straks wel beter worden. Hoeveel jaren is dit nu al geleden?

Als burgergeneeskundige geroepen in den keuringsraad van een militiedistrict, ontvangt men f 10.— per dag voor het geneeskundig onderzoek van 50 à 60 personen, die per dag opgeroepen worden en ter keuring kunnen komen. Straks beginnen de herkeuringen van de afgekeurden: men heeft zich druk gemaakt over de vraag, of hier niet ook specialisten te hulp moesten worden geroepen, maar de belangen, al zijn het ook maar de stoffelijke, der keurende geneesheeren wekken geen belangstelling.

Ik weet niet, hoe het elders gesteld is, maar in de gemeente mijner inwoning werden de salarissen der ambtenaren te laag geacht voor de tijdsomstandigheden. Reeds tweemaal werd een duurtetoeslag gegeven, maar voor de gemeentegeneesheeren acht men den oorlogstijd niet duurder; zij bleven verstoken van een tijdelijke verhooging hunner wedden.

Hoe zou dit alles komen en wat is er aan te doen?

Sloterdijk, 10 September 1918.

J. D. BRAND.

DE SPECIALISTEN EN DE MAATSCHAPPIJ.

Het hoofdbestuur heeft besloten, alvorens nadere voorstellen in zake het specialistenvraagstuk te doen, een vergadering met de specialisten te houden, na vooraf een enquête onder hen te hebben ingesteld. Zij zullen in de gelegenheid gesteld worden hun verlangens en denkbeelden in den vragenbrief bij het hoofdbestuur kenbaar te maken. Voorts besloot het hoofdbestuur aan de besturen der afdelingen te verzoeken, de specialisten op te wekken, de vragenlijst in te vullen en op te zenden vóór 1 September. In verband hiermede zou het dagelijksch bestuur naast deze schriftelijke enquête verschillende leden der Maatschappij mondeling hooren. Tot degenen, die mondeling werden gehoord, behoorden ook de ondergeteekenden en wat kregen wij daar te hooren? Niets meer, maar ook niets minder, dan dat de voorzitter van de Algemeene Nederlandsche Vereeniging van Medische Specialisten, lid en voorzitter der C. V., op dit oogenblik demissionair, het noodig had geoordeeld te voren briefkaarten rond te zenden aan de leden dier vereeniging in de drie groote steden van ons land, met het verzoek de vragen in de enquêtelijs niet te beantwoorden. Met welk recht deed de heer BRONGERSMA dat? Blijkt daaruit niet, dat hij zelf niet zoo heel zeker was van zijn lijfgarde? Vreesde hij, dat deze de vragen zouden beantwoorden in voor het hoofdbestuur gunstigen zin? daarmede tevens de vrees latend blijken, dat hij vermoedt, wat trouwens voor ons wel vaststaat, dat de individueele meening van alle specialisten niet onaanzienlijk afwijkt van die van de kleine troep